

متن پرسش

سلام استاد گرامی: قلب داغداری داریم که شانه ای برای گریه کردن نمی یابیم. دوستان ما در کشمیر محاصره اند و در سایه سکوت رسانه ها، هند جنایتکارانه و با اطمینان، کشمیر را تجزیه کرد و با یک میلیون نظامی بر منطقه مسلط شده است. همه راه های ارتباطی را قطع کرده اند و هیچ کس از آنها خبر ندارد. شیعیان و هندوهای منطقه را از بقیه مسلمانان جدا کرده اند، خبرهایی رسیده که امروز در یکی از شهرهای شیعه نشین تظاهرات برگزار می‌شود، و نظامیان هند در حال حاضر بر جان و مال و ناموس مسلمانان حاکم شده اند. به گفته امام خمینی: اگر توحید کلمه کنید، هندوی بدبخت چطور می تواند کشمیر عزیز را از ما بگیرد از مسلمانان بگیرد و از کسی کاری برنیاورد. استاد گرامی کشمیر از نظر تاریخی و فرهنگی و مذهبی آن قدر به ما شباهت دارد که ایران کوچک به آن می گویند. مردمی که عاشق ایرانند، قلبشان در دیدار امام خامنه ای ای می تپد و فرقی نمی‌کند شیعه باشند یا سنی. می گفتند از اینکه ایران در فشار اقتصادی است ما خیلی ناراحتیم و همین هست که رهبری فرمودند کشمیر در جهان اسلام هم مظلوم است. رسانه های داخلی هم فقط آن چیزی که در رسانه های خارجی می آید را تکرار می کنند. اشک می ریزیم و شبیه مادر فرزند از دست داده ای سراسیمه به هر سو می دویم و کمک می طلبیم. هند، به عمد کاری کرده که بگوید دعوی کشمیر، دعوی هند و پاکستان است و بقیه دخالتی نکنند. چه کنیم؟ با این غم چه کنیم؟ وقتی بفهمیم که هند در این روزهای سکوت ما چه بر سر کشمیر آورد، آیا دیگر برای زنده ماندن و دق نکردن بهانه ای می ماند؟ همه این سطور با قلبی مالا مال از غم و چشمانی اشک بار نوشته شد. هل من ناصر ینصرنی؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: در این صحنه با روحیه‌ی خاصی که مردم نجیب و مظلوم کشمیر دارند و هرگز تسلیم فرهنگ خشونت و قدرت حاکمان هند نمی‌شوند؛ امید گشوده‌شدن افقی جدید می‌رود، به همان معنایی که دنیای مدرن خواست فلسطین را از آن خود کند و استخوانی شد در گلویش و ظهوری شد برای ناتوانی آن. کشمیر، راهی است تا غفلت جهان اسلام بیش از پیش از آن چه بر مسلمانان می‌گذرد، آشکار شود و به خود آیند تا بودن دیگری را تجربه کنند. موفق باشید